

4 de novembre de 2025

El secretari del Govern

Acord

del Govern pel qual es desestima la sol·licitud d'indemnització per responsabilitat patrimonial presentada per l'entitat A.P, SL, com a conseqüència dels efectes ocasionats arran de l'aprovació del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic

Antecedents

1. En el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (DOGC) núm. 9036, de 8 de novembre de 2023, es va publicar el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic.

Aquest Decret llei va ser validat mitjançant la Resolució 897/XIV del Parlament de Catalunya del 20 de desembre de 2023 (DOGC núm. 9066 de 22 de desembre de 2023).

2. En data 27 de maig de 2024 va entrar al Registre electrònic de l'Administració de la Generalitat un escrit en què l'entitat A.P, SL, representada pel senyor OPG, formula una reclamació de responsabilitat patrimonial al Govern de la Generalitat de Catalunya arran dels suposats perjudicis que se li causen d'un seguit d'habilitacions d'habitatges d'ús turístic, segons manifesta com a titular, arran de les previsions que s'estableixen en la disposició transitòria segona (DT2) del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre.

Aquesta reclamació de responsabilitat patrimonial es fonamenta en els arguments següents:

- Segons la mercantil A.P, SL, la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, és una norma amb rang de llei, materialment expropiatòria, que no respecta les garanties exigides als articles 33.3 de la Constitució espanyola (CE) i 27.1 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea. Tampoc respecta el principi de tutela judicial efectiva reconegut a l'article 24 de la Constitució.

Afirma que la DT2 esmentada té naturalesa expropiatòria, ja que suposa l'extinció forçosa dels títols habilitants d'habitatges d'ús turístic obtinguts, fins a la data, en els 262 municipis inclosos a l'annex del Decret llei; i que es tracta d'una privació singular de títols habilitants que implica que els afectats han de rebre una compensació econòmica justa, equivalent al valor real d'allò que es perd.

Al·lega que la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, no reconeix cap indemnització econòmica, sinó que permet l'exercici de l'activitat durant cinc anys com a compensació, eventualment prorrogables durant cinc anys més, si el termini inicial no compensa la pèrdua del títol habilitant. Per tant, considera que no es tracta d'una veritable compensació, ja que forma part del contingut del dret que s'expropia.

Conclou que l'esmentada DT2 és una llei de naturalesa expropiatòria que no reconeix el dret a la justa indemnització deguda, la qual cosa suposa la vulneració dels articles 33.3 de la Constitució i 17.1 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea.

També al·lega que l'esmentada DT2 priva els afectats del dret a acudir als tribunals per qüestionar la suposada indemnització fixada unilateralment per la mateixa DT2, cosa que implica la vulneració del dret a la tutela judicial efectiva de l'article 24 de la Constitució. En aquest sentit, manifesta que estem davant d'una llei singular en el sentit de la doctrina del Tribunal Constitucional, amb uns destinataris concrets (els titulars de les habilitacions d'habitatges d'ús turístic existents en els 262 municipis de l'annex del Decret Llei), i de naturalesa autoaplicativa, ja que no necessita cap acte concret d'aplicació, de manera que els afectats només poden actuar sol·licitant al jutge el plantejament d'una qüestió d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional; i que aquesta possibilitat no atorga als afectats un control equivalent al de la jurisdicció contenciosa administrativa pel que fa a la qüestió de la correcció legal de la indemnització, de manera que l'esmentada DT2 és una llei singular i autoaplicativa que no supera el cànon de constitucionalitat derivat de l'article 24 de la Constitució.

- Així mateix, considera que la DT2 del Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, també conté altres infraccions de la Constitució, com les següents:

L'article 149.1.18 de la Constitució, ja que envaeix la competència exclusiva de l'Estat en legislació sobre expropiació forçosa i en tot el relatiu al sistema de responsabilitat de les administracions públiques. De fet, en exercici d'aquesta competència, l'Estat ha regulat diversos supòsits indemnitzatoris en matèria urbanística en l'article 48 del text refós de la Llei de sòl i rehabilitació urbana, aprovada pel Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, que estableix que donen lloc a dret d'indemnització les lesions en els béns i drets que resultin, entre d'altres, de la modificació o de l'extinció de l'eficàcia dels títols administratius habilitants d'obres i activitats, determinats pel canvi sobrevingut de l'ordenació territorial o urbanística; i considera que la DT2 excepciona l'aplicació de l'article 48 en l'extinció dels títols habilitants d'activitat d'habitatges d'ús turístics en 262 municipis, a l'excloure la indemnització i entendre-la compensada amb la fixació d'un termini de cinc anys per cessar l'activitat, ampliables fins a cinc anys més.

L'article 86.1 de la Constitució i l'article 64 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (EAC) perquè, en relació amb la DT2 del Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, no concorren els pressupòsits habilitants d'un decret llei, ja que no concorre una situació de necessitat extraordinària i urgent que justifiqui acudir al Decret Llei, i tampoc concorre la connexió necessària entre una situació de necessitat extraordinària i urgent i la mesura continguda en la DT2 esmentada.

D'altra banda, posa de manifest que la norma esmentada produeix una afectació directa al dret de propietat, la qual cosa està vetada a un decret llei d'acord amb l'article 86.1 de la Constitució.

- La DT2 incorre en vulneracions del dret de la Unió Europea, singularment la Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior (Directiva de Serveis), així com les llibertats econòmiques fonamentals, protegides pel Tractat de Funcionament de la Unió Europea.

D'acord amb aquesta normativa, el reclamant considera que qualsevol mesura que prohibeixi, restringeixi o limiti l'accés a una activitat econòmica o el seu exercici ha d'estar justificada, cosa que exigeix que (i) es basi en una raó imperiosa d'interès general i (ii) compleixi amb els requisits de necessitat i proporcionalitat.

Tot i reconèixer que, formalment, el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, justifica la mesura controvertida en una raó imperiosa d'interès general (la lluita contra l'escassetat de l'habitatge destinat a residència habitual i permanent, i la protecció del medi urbà), no compleix els requisits de necessitat i proporcionalitat vulnerant el dret de la Unió Europea, tal com assenyala l'Autoritat Catalana de la Competència (ACCO) en el seu informe IR 69/2023, la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC) en el seu informe UM/083/23, de 30 de gener de 2024, i la mateixa Comissió Europea en la seva comunicació de 8 de febrer de 2024.

- Reclamació de responsabilitat per llei contrària al dret de la Unió Europea:

Al·lega que la responsabilitat patrimonial per lleis contràries al dret de la Unió Europea ha estat reconeguda pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea des de la sentència Frankovich.

Que aquesta responsabilitat patrimonial està prevista expressament a l'article 32.5 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, el qual s'ha d'interpretar a la llum de la sentència del TJUE de 28 de juny de 2022 (C-278/20), que declara que el requisit de l'existència d'una sentència del Tribunal de Justícia que declari el caràcter contrari al dret de la Unió Europea de la llei aplicada, vulnera el principi d'efectivitat.

D'altra banda, manifesta que, d'acord amb l'article 32.5 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, i la jurisprudència del TJUE, són pressupòsits de la responsabilitat patrimonial causada per lleis contràries al dret de la Unió Europea que la norma atorgui drets als particulars, que hi hagi un incompliment suficientment caracteritzat i que hi hagi relació de causalitat entre l'incompliment de l'obligació imposada a l'administració responsable i el dany patit pels particulars afectats.

Al respecte, el reclamant considera que, en el cas que ens ocupa, es produeixen els tres pressupòsits necessaris, en ser la DT2 esmentada del Decret llei 3/2023 contrària al dret de la

Unió Europea (art. 17 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, i art. 9, 10, 11 i 15 de la Directiva de Serveis).

Així mateix, al·lega que la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, ocasiona una lesió als afectats que no tenen el deure jurídic de suportar, amb un dany efectiu, individualitzat i avaluable econòmicament. Així, l'escrit d'interposició de la reclamació que ens ocupa s'acompanya d'un informe pericial acreditatiu dels danys i perjudicis causats i d'un càlcul individualitzat dels danys i perjudicis causats al reclamant.

La quantitat reclamada és concretament d'1.509.614,41 €, i argumenta que el dany es pot considerar efectiu des de l'aprovació i publicació del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre. Tant és així que es posa de manifest que el dany ja es manifestaria en cas de transmissió actual del títol habilitant de l'activitat, admissible segons l'article 34 de la Llei 18/2020, de 28 de desembre, de facilitació de l'activitat econòmica.

- Subsidiàriament, i per al cas de considerar que la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, no és una norma materialment expropiatòria i que el seu contingut és conforme a la Constitució i al dret de la Unió Europea, considera el reclamant que també s'estaria davant d'un supòsit de responsabilitat patrimonial del legislador, que exigeix una reparació integral del dany causat als afectats.

Així, argumenta que ens trobem davant un canvi sorprenent i inesperat de la normativa reguladora dels títols habilitants de l'habitatge d'ús turístic, que implica la pèrdua dels que es van obtenir amb caràcter indefinit, en contra dels principis de bona fe, seguretat jurídica i confiança legítima, i que el règim transitori contingut a la DT2 és clarament insuficient per arribar a la plena indemnitat del perjudici causat per un canvi tan extraordinari i radical del règim dels títols habilitants d'aquesta activitat.

Per tant, es demana la indemnització reclamada en concepte de responsabilitat patrimonial per acte legislatiu.

En conclusió, es reclama la quantitat d'1.509.614,41 € més els interessos legals des de la data de la reclamació i, sense perjudici, d'aquesta reclamació, s'insta a aquesta Administració a inaplicar les normes que considera vulneradores del dret de la Unió Europea. En concret, que es declari inaplicable la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic i que es reconegui el dret del reclamant a continuar l'activitat d'habitatge d'ús turístic en els termes i condicions dels títols habilitants obtinguts al seu dia.

L'escrit de formulació de la reclamació de responsabilitat patrimonial que ens ocupa s'acompanya d'una declaració responsable de propietat d'un seguit d'habitatges d'ús turístic,

d'una declaració responsable d'un quadre d'ingressos, despeses i inversions corresponents a l'activitat desenvolupada d'habitatges d'ús turístic a l'efecte de calcular el lucre cessant ocasionat, i d'un informe pericial sobre el càlcul del dany emergent i del lucre cessant per l'aplicació del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic, elaborat pel senyor C.S.A.

3. En data 9 de juliol de 2024, el cap del Servei de Recursos i Reclamacions de la Direcció General d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Arquitectura va resoldre comunicar a l'entitat reclamant la recepció de la reclamació de responsabilitat patrimonial de l'Administració de la Generalitat de Catalunya pels danys presumptament causats pel Decret 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic, el requeriment d'esmenes de la sol·licitud presentada, la suspensió del termini màxim de resolució i notificació i el nomenament de la persona responsable d'instruir el procediment.

4. Mitjançant un escrit de data 19 de juliol de 2024 es va sol·licitar a la Secretaria de Territori, Urbanisme i Agenda Urbana l'emissió d'un informe sobre les qüestions plantejades en la reclamació que ens ocupa, d'acord amb l'article 81.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

En data 30 de juliol de 2024 la Secretaria de Territori, Urbanisme i Agenda Urbana va emetre l'informe a què fa referència el paràgraf anterior.

5. Per tal d'avaluar la legitimació activa de l'entitat reclamant, mitjançant un escrit de 22 de juliol de 2024 es va sol·licitar a la Direcció General de Turisme que informés sobre si figura en el Registre de Turisme de Catalunya com a titular dels habitatges turístics següents:

02-2009-1006 / HUTB-003199. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona
02-2009-1008 / HUTB-003200. Carrer de la Diputació xxx, xx xx. 080xx-Barcelona
02-2009-1013 / HUTB-003201. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona
02-2009-1014 / HUTB-003202. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona
02-2009-1016 / HUTB-003203. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona

Mitjançant un escrit de 12 de setembre de 2024, la Subdirecció General d'Ordenació Turística de la Direcció General de Turisme va informar el següent:

HUTB-003199. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (baixa) sí és el titular inscrit
HUTB-003200. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (baixa) sí és el titular inscrit
HUTB-003201. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (baixa) sí és el titular inscrit
HUTB-003202. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (baixa) sí és el titular inscrit
HUTB-003203. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (baixa) sí és el titular inscrit

6. Mitjançant un escrit de 25 de juliol de 2024, d'acord amb el que disposa l'article 84.4 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (LRJPAPC), es va donar trasllat de la reclamació que ens ocupa a l'Ajuntament de Barcelona.

Mitjançant un escrit de data 26 de setembre de 2024, l'Ajuntament de Barcelona va donar resposta considerant que no ha concorregut, per les seves actuacions, en la producció del dany al·legat per les persones interessades.

7. No s'ha donat trasllat de la reclamació que ens ocupa a la companyia asseguradora de la Generalitat de Catalunya atès que la cobertura d'aquest tipus de responsabilitat patrimonial està exclosa de la pòlissa d'assegurança vigent en la data d'entrada en vigor del Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic.

8. En compliment del que estableixen els apartats 1 i 2 de l'article 82 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, mitjançant un escrit de 16 d'octubre de 2024, es va donar vista de l'expedient que ens ocupa a l'entitat reclamant, per tal que, en un termini de 15 dies a comptar des del següent al de la seva recepció, pogués consultar l'expedient tramitat, formular noves al·legacions i presentar els documents i justificants que estimés pertinents.

9. En data 4 de novembre de 2024 va entrar en aquesta Administració un escrit d'al·legacions de l'entitat A.P, SL, en què es qüestiona a grans trets el contingut de l'informe de la Secretaria de Territori, Urbanisme i Agenda Urbana i els seus informes complementaris, i s'insisteix que la Comissió Europea va emetre una comunicació sobre la vulneració del dret comunitari per part del Decret Llei 3/2023, malgrat que no li consti a la Secretaria esmentada, i es considera encertat l'informe emès per la Direcció General de Turisme.

10. Arran d'una petició d'aclariment del contingut de l'informe emès el 12 de setembre de 2024, en data 17 de març de 2025 va tenir entrada en aquesta Administració un nou informe de la Subdirecció General d'Ordenació Turística de la Direcció General de Turisme, emès el 16 de març de 2025, en què es posa de manifest que es van patir algunes incidències arran de la migració de l'aplicació RDAE-2 a l'aplicació REE-TUR i s'indica que, comprovada la base de dades de l'aplicació informàtica REE-TUR del Departament d'Empresa i Treball en data 14.3.2025, es constata la informació següent al Registre de Turisme (RTC):

HUTB-003199. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (alta) sí és el titular inscrit
HUTB-003200. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (alta) sí és el titular inscrit
HUTB-003201. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (alta) sí és el titular inscrit
HUTB-003202. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (alta) sí és el titular inscrit

HUTB-003203. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona (alta) sí és el titular inscrit

11. En compliment del que estableixen els apartats 1 i 2 de l'article 82 de la Llei 39/2015, en data 17 de març de 2025 es va donar trasllat del nou informe de la Subdirecció General d'Ordenació Turística de la Direcció General de Turisme de 16 de març de 2025 a l'entitat reclamant, per tal que pogués consultar l'expedient tramitat en un termini de 15 dies a comptar des del següent al de la seva recepció, formular noves al·legacions i presentar els documents i justificants que estimés pertinents.

En data 1 d'abril de 2025 va entrar en aquesta Administració un escrit d'al·legacions de l'entitat reclamant en què es qüestiona a grans trets el contingut de l'informe de la Secretaria de Territori, Urbanisme i Agenda Urbana i els seus informes complementaris, i s'insisteix que la Comissió Europea va emetre una comunicació sobre la vulneració del dret comunitari per part del Decret Llei 3/2023, malgrat que no li consti a la Secretaria esmentada, i es considera encertat l'informe emès per la Direcció General de Turisme.

12. Així mateix, en data 21 de març de 2025 es va donar trasllat del nou informe de la Subdirecció General d'Ordenació Turística de la Direcció General de Turisme a l'Ajuntament de Barcelona, per tal que pogués consultar l'expedient tramitat en un termini de 15 dies a comptar des del següent al de la seva recepció, formular noves al·legacions i presentar els documents i justificants que estimés pertinents.

Transcorregut el termini atorgat a l'efecte, l'Ajuntament de Barcelona no ha comparegut a l'expedient.

13. En data 6 de juny de 2025, la directora general d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Arquitectura va proposar a la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica que elevés al Govern de la Generalitat la proposta d'adopció d'una resolució desestimatòria de la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada.

14. El 18 de juliol de 2025, l'Assessoria Jurídica del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica va emetre un informe sobre la reclamació de responsabilitat patrimonial, en el qual es conclou que és procedent desestimar-la, d'acord amb els articles 4.1.m) de la Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i 16.1. n) del Decret 106/2024, d'11 de juny, pel qual s'aprova el Reglament dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

15. El 2 d'octubre de 2025, la Comissió Jurídica Assessora va aprovar el Dictamen 419/2015 sobre la reclamació de responsabilitat patrimonial, en el qual es conclou que és procedent desestimar-la, conformement als articles 81.2 de la LPACAP, 86.1 de la LRJPAPC, i 8.3.a) de la Llei 5/2005, de 2 de maig, de la Comissió Jurídica Assessora,

Davant d'aquests fets són d'aplicació els següents

Fonaments de dret

1. Amb caràcter previ a qualsevol altra consideració, cal indicar que la reclamació presentada parteix del pressupòsit de la pretesa inadequació de la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, a la Constitució espanyola i al dret de la Unió Europea, l'avaluació del qual queda completament al marge d'un procediment de reclamació de responsabilitat patrimonial de l'Administració.

En conseqüència, no escau cap pronunciament sobre aquestes qüestions ni, per tant, atendre la petició de declaració de la inaplicació d'aquella norma que es troba plenament vigent sense cap tipus d'afectació des de la seva entrada en vigor.

En tot cas, convé destacar que en la Sentència 64/2025, de 13 de març de 2025, publicada al BOE núm. 88, Secció TC, d'11 d'abril de 2025, el Tribunal Constitucional ha declarat l'adequació del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, a la CE.

2. La Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (article 32 i següents), determina el règim jurídic de la responsabilitat patrimonial de les administracions públiques.

Per la seva part, la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (article 67 i següents), regula els procediments de les administracions públiques en aquesta matèria. Així mateix, s'ha de considerar la LRJPAPC (articles 81 a 87).

3. El règim legal esmentat, que desenvolupa les previsions contingudes a l'article 106.2 de la Constitució en matèria de responsabilitat patrimonial de l'Administració, determina els diversos requisits objectius a considerar per tal d'atendre les reclamacions que es dedueixin en aquesta matèria. Aquests requisits són:

a) La lesió patrimonial del reclamant ha de ser efectiva, avaluable econòmicament i individualitzada (article 32.2 de la Llei 40/2015), i antijurídica (article 32.1 i 34.1 de la Llei 40/2015).

b) La relació directa de causa a efecte entre el funcionament normal o anormal d'un servei públic i el dany o lesió patit pel reclamant (article 32.1 de la Llei 40/2015), sempre que no existeixi dol, culpa o negligència greus imputables al perjudicat.

c) Que la lesió patrimonial no hagi estat produïda per força major (article 32.1 de la Llei 40/2015).

4. En els procediments de responsabilitat patrimonial derivats de l'activitat del legislador, la competència per resoldre correspon a l'òrgan superior de l'Administració, com a representant del poder executiu en el seu conjunt, tal com ha establert la jurisprudència i la doctrina del Consell d'Estat i de la Comissió Jurídica Assessora (per exemple, en els dictàmens 79/2023, 57/2020 i 40/2019).

Per això, la resolució d'aquesta reclamació correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya, com a màxim òrgan de l'Executiu català (art. 68 EAC), a proposta del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, a l'empara dels articles 2.1 i 3.5 del Decret 133/2024, d'11 d'agost, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments en què s'organitza el Govern i l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 9225, de 12.8.2024), previ informe de la Comissió Jurídica Assessora, de conformitat amb l'article 86 de la Llei 26/2010, i l'article 8.3.a de la Llei 5/2005 de la Comissió Jurídica Assessora.

5. Cenyint-nos estrictament a la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada, cal indicar el següent:

L'entitat reclamant considera que el dany que, suposadament, se li causa, prové, concretament, de la DT2 del Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, la qual disposa el següent:

Règim transitori dels habitatges d'ús turístic degudament habilitats a l'entrada en vigor del Decret Llei

1. Els habitatges d'ús turístic degudament habilitats i que estiguin situats en els municipis amb problemes d'accés a l'habitatge, i en els municipis en risc de trencar l'equilibri de l'entorn urbà per una alta concentració d'habitatges d'ús turístic, han de disposar d'una llicència urbanística adequada al que disposa la disposició addicional vint-i-setena del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, per poder exercir aquesta activitat en el termini de cinc anys des de l'entrada en vigor d'aquest Decret Llei, o bé cessar la seva activitat.

2. Si el titular d'un habitatge d'ús turístic, situat en un dels municipis descrits en l'apartat anterior i degudament habilitats en el moment d'entrada vigor d'aquest Decret Llei, acredita que el règim transitori d'aquesta disposició no compensa la pèrdua del títol habilitant d'habitatge d'ús turístic, pot sol·licitar una única ampliació del règim transitori de fins a cinc anys més. L'ampliació s'ha de sol·licitar a l'ajuntament on s'ubiqui l'habitatge una vegada transcorreguts quatre anys des de l'entrada en vigor d'aquest Decret Llei i abans no finalitzi el període transitori previst a l'apartat 1.

3. El règim transitori previst en els apartats anteriors té, per a tots els afectats, el caràcter d'indemnització per tots els conceptes relacionats amb les modificacions introduïdes per aquest Decret llei en relació amb el nou règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic.

4. El règim transitori regulat en aquesta disposició també s'aplica als municipis que passin a subjectar de nou els habitatges d'ús turístic a una llicència urbanística prèvia amb l'entrada en vigor de l'ordre corresponent. En aquest supòsit, el termini de cinc anys que preveu l'apartat 1 i el termini per a la sol·licitud de pròrroga que preveu l'apartat 2 s'inicien a partir de l'entrada en vigor de l'ordre en què es designi la llista dels municipis amb problemes d'accés a l'habitatge i dels municipis en risc de trencar l'equilibri de l'entorn urbà per una alta concentració d'habitatges d'ús turístic.

Actualment, la norma sobre la qual es planteja la reclamació que ens ocupa està en vigor, sense que se n'hagi declarat la inconstitucionalitat ni la vulneració del dret de la Unió Europea per les instàncies judicials competents a l'efecte.

En conseqüència, el supòsit que es planteja no es pot subsumir en cap dels que es regulen en els apartats 3 *in fine*, 4, 5 i 6 de l'article 32 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic del sector públic.

Atès, doncs, que allò que es planteja en el cas que ens ocupa és un supòsit de reclamació de responsabilitat patrimonial derivada de l'actuació de l'Estat legislador, convé destacar que l'article 32 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, en el primer paràgraf del seu apartat tercer disposa el següent:

3. Així mateix, els particulars tenen dret a ser indemnitzats per les administracions públiques de tota lesió que pateixin en els seus béns i drets com a conseqüència de l'aplicació d'actes legislatius de naturalesa no expropiatòria de drets que no tinguin el deure jurídic de suportar, quan així s'estableixi en els mateixos actes legislatius i en els termes que s'hi especifiquin.

Al marge de la comprovació de la concurrència dels requisits essencials per tal de formular una reclamació de responsabilitat patrimonial, l'objectiu de la present proposta és examinar si el cas plantejat s'ajusta al supòsit previst al paràgraf primer de l'article 32.3 de la Llei 40/2015, transcrit abans, així com també determinar, si s'escau, l'abast de la responsabilitat concurrent.

6. En relació amb aquesta última qüestió cal posar de manifest que malgrat el que invoca el reclamant, no ens trobem davant d'una norma de naturalesa expropiatòria: el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, no elimina la categoria d'habitatge d'ús turístic ni prohibeix aquesta activitat, sinó que estableix un nou règim urbanístic per al seu desenvolupament.

D'altra banda, la DT2 d'aquesta norma es limita a establir el règim aplicable a les activitats d'habitatge d'ús turístic legalment implantades abans de l'entrada en vigor d'aquella norma.

En aquest sentit, el Dictamen 3/2023, d'1 de desembre, del Consell de Garanties Estatutàries, també posa de manifest la naturalesa no expropiatòria de la norma en els termes següents:

En concret, sobre la possible afectació al dret de propietat de l'article 33 de la Constitució espanyola a través del decret llei, la jurisprudència constitucional ha tingut en compte la configuració especial d'aquest dret en la mesura que «por imperativo constitucional, la ley debe delimitar el contenido de ese derecho en atención a su función social (art. 33.2 de la Constitución). Dicha función social, por otra parte, opera no sólo en abstracto, por así decir, para establecer el contenido de la institución constitucionalmente garantizada, sino también en concreto, en relación con las distintas clases de bienes sobre los que el dominio recae. El legislador puede establecer, en consecuencia, regulaciones distintas de la propiedad en razón de la naturaleza propia de los bienes y en atención a características generales de éstos (por todas, STC 149/1991, de 4 de julio, FJ 8)» (Sentència del Tribunal Constitucional [STC] 112/2006, de 5 d'abril, fonament jurídic [FJ] 20).

Més recentment, en la STC 9/2023, de 22 de febrer, el Tribunal es pronuncia sobre l'abast del límit material ex article 33 CE en matèria d'habitatge, començant per reconèixer el dret a la propietat com un conjunt de facultats individuals sobre les coses, però també, i al mateix temps, com un conjunt de drets i obligacions establerts d'acord amb les lleis en atenció a valors i interessos de la comunitat (entre d'altres, STC 37/1987, de 26 de març, FJ 2; STC 204/2004, de 18 de novembre, FJ 5, i STC 154/2015, de 9 de juliol, FJ 4) i, en aquest sentit, indica que «la fijación del contenido esencial de la propiedad privada no puede hacerse desde la exclusiva consideración subjetiva del derecho o de los intereses individuales que a este subyacen, sino que debe incluir igualmente la necesaria referencia a la función social, entendida no como mero límite externo a su definición o ejercicio, sino como parte integrante del derecho mismo (STC 204/2004, FJ 5, y las allí citadas)» (FJ 4.c).

Seguint la mateixa doctrina constitucional, el Tribunal reitera que es vulnera el límit material del dret a la propietat de l'habitatge si la norma té per objecte una regulació directa i general del dret o n'afecta el seu contingut essencial, que cal entendre com la «recognoscibilidad de cada tipo de derecho dominical en el momento histórico de que se trate y como posibilidad efectiva de realización del derecho, sin que las limitaciones y deberes que se impongan al propietario deban ir más allá de lo razonable (SSTC 37/1987, de 26 de marzo, FJ 2; 170/1989, de 19 de octubre, FJ 8 b); 89/1994, de 17 de marzo, FJ 4, y 204/2004, FJ 5» (STC 9/2023, FJ 4).

D'acord amb la doctrina esmentada que acabem d'exposar, pertoca ara examinar si el Decret llei 3/2023 respecta els límits materials en relació amb l'afectació al dret de propietat en particular (art. 33 CE). Les tres peticions coincideixen a considerar que la norma afecta

directament aquest dret, encara que per diversos motius, com són que el règim transitori previst el que realment fa és excloure qualsevol indemnització real per expropiació forçosa, tot i que se li atorga caràcter indemnitzador, la qual cosa contravé l'article 33.3 CE; o bé que la DT2 de la norma introdueix una regulació que es projecta amb caràcter general sobre la propietat d'uns drets (en concret, els títols habilitants d'activitat d'habitatge d'ús turístic) que són extingits sense cap indemnització, i, finalment, que s'afecta el contingut essencial del dret a la propietat en la mesura que s'estableix una prohibició de destinar determinats habitatges a ús turístic i, per tant, es constreny el contingut del dret als seus titulars atès que fixa com a únic ús el de residència permanent, com a obligació i amb caràcter general per a ells. Totes les peticions es vinculen de manera expressa als límits materials específics del decret llei i, en conseqüència, el nostre examen s'ha de limitar també a aquesta qüestió, sense que ens correspongui contrastar el contingut de la regulació amb les exigències constitucionals generals que es puguin derivar del dret de propietat i la llibertat d'empresa.

Com hem apuntat, per a la nostra anàlisi cal partir del fet que el dret a la propietat, i en especial quan es projecta sobre l'habitatge, té una vinculació especial amb la satisfacció d'interessos generals i principis rectors com ara el dret a un habitatge digne, que modulen la seva consideració i la possibilitat definitiva del legislador.

Dit això, el Decret llei, tot i que és evident que té incidència en el dret de propietat, en primer lloc, no efectua una regulació general ni directa del dret a la propietat de l'habitatge, perquè estem davant d'una regulació puntual i sectorial en matèria d'urbanisme i habitatge que preveu una mesura d'intervenció administrativa per a l'exercici d'una activitat. Igualment entenem que tampoc s'està afectant el contingut essencial del dret de propietat que el fa reconeixible perquè la seva regulació està limitada a imposar una sèrie de condicionaments (sotmetiment a autorització) que afecta només una de les possibles facultats de disposició del propietari (destinar l'habitatge a ús turístic), i deixa intacta la resta de facultats, com ara dedicar-lo al lloguer de temporada o al lloguer per residència habitual (aquesta darrera precisament és la finalitat d'interès social a la qual va adreçada la norma, segons consta en l'exposició de motius) o, fins i tot, alienar-lo. D'altra banda, és una mesura de caràcter limitat perquè afecta només aquells habitatges dels municipis llistats en l'annex de la norma i no necessàriament amb caràcter permanent. Finalment, quant a l'afectació, que pot ser més intensa per als propietaris d'habitatges que compten amb un títol habilitant per a l'exercici de l'activitat en l'entrada en vigor del Decret llei, la DT2 de la norma en preveu un mecanisme compensatori a tall d'indemnització.

Per contrast, aquesta situació és ben diferent de l'examinada pel Tribunal Constitucional en la Sentència 16/2021, FJ 5.f, on es va declarar la vulneració del límit material del Decret llei 17/2019, de 23 de desembre, en relació amb el dret de propietat, en la mesura que els preceptes examinats estaven destinats a un únic ús possible d'una tipologia de béns mitjançant una regulació directa i amb caràcter general dels vessants individual i institucional del dret de

propietat sobre l'habitatge. I, a més, perquè contenen una regulació de «medidas coactivas, no voluntarias, limitativas del derecho de propiedad. Limitaciones de la máxima intensidad, además, puesto que no suponen la delimitación externa del ejercicio del derecho en régimen de libertad por puras consideraciones abstractas de interés u orden público, sino que constriñen estrechamente al propietario mediante órdenes o deberes normativos — obligaciones concretas de hacer, como ocupar la vivienda u ofrecer un alquiler social— que se ponen bajo la inspección y vigilancia de la administración y cuyo incumplimiento habilita a esta para imponer esa conducta forzosamente mediante requerimientos y multas coercitivas, para imponer sanciones y para expropiar la vivienda».

Així doncs, de conformitat amb la jurisprudència constitucional i la nostra doctrina consultiva, hem de considerar que el Decret llei 3/2023 s'ajusta als límits materials d'aquesta font normativa pel que fa a l'afectació del dret de propietat.

Encara que no ho addueixin els peticionaris, hem d'arribar a la mateixa conclusió quant a l'afectació a la llibertat d'empresa de l'article 38 CE. En efecte, tot i que el sotmetiment de l'activitat d'habitatge d'ús turístic a llicència urbanística té una certa incidència en la llibertat d'empresa, en la mesura que restringeix l'exercici lliure de l'activitat econòmica esmentada, la normació que du a terme el Decret llei és sectorial i puntual i, per tant, no es pot considerar una regulació directa ni s'insereix en el que es pot qualificar del seu nucli essencial, com ara els principis i les garanties per al lliure establiment i la circulació del conjunt dels operadors econòmics (Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries [DCGE] 2/2019, FJ 2). Més encara si tenim en compte que, en el supòsit que ens ocupa, la llibertat d'empresa està indefectiblement lligada al dret de propietat, perquè precisament el fonament de l'activitat econòmica la constitueix el bé (habitatge) i la dita activitat consisteix en un determinat aprofitament econòmic d'aquest bé (amb la seva destinació a habitatge d'ús turístic), de manera que aquesta no es pot deslligar del compliment de la funció social de la propietat. Atès que hem conclòs que no s'afectava el nucli essencial del dret de propietat, hem de considerar, doncs, que tampoc no s'infringeix el nucli essencial de la llibertat d'empresa.

Per tot el que s'ha exposat, el Decret llei 3/2023 no vulnera el pressupòsit habilitant ni els límits materials de la figura del decret llei, de conformitat amb els articles 64.1 EAC i 86.1 CE.

Tal com hem fet palès en el fonament jurídic segon, la regulació continguda al Decret llei imposa una sèrie de condicionants (sotmetiment a llicència urbanística) i no es pot obviar que estableix una limitació a les possibles facultats de disposició del propietari, com és la de destinar l'habitatge a ús turístic en els municipis assenyalats a l'annex i vinculat, en tot cas, al que resulti del planejament urbanístic, però en cap cas estem davant d'una expropiació forçosa en el sentit de l'article 33 CE, atès que no es produeix una privació singular de l'habitatge ni, per descomptat, es pretén desposseir el contingut del dret.

Reiterada jurisprudència del Tribunal Constitucional (STC 108/1996, de 13 de juny; 170/1989, de 19 d'octubre; 99/1987, d'11 de juny; 37/1987, de 26 de març, i 227/1988, de 29 de novembre), en ocasió d'analitzar el concepte d'expropiació implícit en l'article 33.3 CE, circumscrigu aquesta a la privació singular de la propietat privada o de drets o interessos patrimonials legítims acordada imperativament pels poders públics, per causa justificada d'utilitat pública o interès social. Conseqüentment, per tal que operi la garantia de l'article 33.3 CE, és necessari que «concurra el dato de la privación singular característica de toda expropiación, es decir, la sustracción o ablación de un derecho o interés legítimo impuesto a uno o varios sujetos» (STC 227/1988, FJ 11).

Una altra cosa són, a criteri del Tribunal Constitucional, les mesures de caràcter legal impulsades pel legislador que impliquin una reforma restrictiva de drets individuals o la limitació d'alguna de les seves facultats, que no estan prohibides per la Constitució «ni dan lugar por si solas a una compensación indemnizatoria» (STC 227/1988, de 29 de novembre, FJ 11, i 112/2006, de 5 d'abril, FJ 20).

7. Aclarida la qüestió precedent, també cal destacar que el legislador ha volgut, mitjançant la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, i de conformitat amb el que estableix el paràgraf primer de l'article 32.3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, establir els supòsits i els termes en què els particulars tenen dret, en el seu cas, a ser indemnitzats per raó del canvi de règim en el desenvolupament de l'activitat d'habitatge d'ús turístic.

Així també es manifesta en el Dictamen 3/2023, d'1 de desembre, del Consell de Garanties Estatutàries, quan exposa el següent:

Del que acabem d'exposar es desprèn que la regulació que du a terme la disposició transitòria segona no es pot incardinar en el supòsit de l'article 48.c TRLSRU, ni, en general, de l'article 48 d'aquesta norma. En efecte, els supòsits als quals es refereix aquest article (com també les STSJC que addueixen els sol·licitants) són els relatius a danys que deriven directament d'un canvi sobrevingut de l'ordenació territorial o urbanística. El supòsit objecte de dictamen, per contra, és una mesura continguda en una norma de rang legal que estableix un règim transitori per pal·liar uns possibles efectes perjudicials sobre els titulars d'activitats d'habitatge d'ús turístic, que, en tot cas, s'haurà de referir a la responsabilitat derivada dels actes del legislador (en aquest cas, governamental autonòmic) prevista a l'article 32.3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, que estableix el següent:

Així mateix, els particulars tenen dret a ser indemnitzats per les administracions públiques de tota lesió que pateixin en els seus béns i drets com a conseqüència de l'aplicació d'actes legislatius de naturalesa no expropiatòria de drets que no tinguin el deure jurídic de suportar, quan així s'estableixi en els mateixos actes legislatius i en els termes que s'hi especifiquin.

També cal destacar que, davant les crítiques formulades al respecte pel reclamant, l'esmentat Dictamen 3/2023, d'1 de desembre, del Consell de Garanties Estatutàries, analitza la naturalesa de la indemnització establerta per la DT2 del Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, de la manera següent:

La tècnica legislativa emprada per la Generalitat en aquest cas no és nova. Ha estat utilitzada també pel legislador estatal en altres regulacions sectorials. A tall d'exemple, a la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes, que preveia la compensació de la pèrdua de terrenys privats amb l'atorgament de concessions administratives per a un període de 30 anys prorrogables 30 anys més. Aquest mitjà, diferent de l'estricta compensació monetària, va ser tractat en la STC 149/1991, de 4 de juliol, FJ 8, on el Tribunal, després de considerar que la transformació dels béns demaniais del titulars en concessió implicava una singular forma d'expropiació, va concloure que, en aquest cas, s'havia d'entendre que existia indemnització fixada per la mateixa Llei, validant, en conseqüència el mecanisme que s'hi preveia.

Més recentment, el Reial decret Llei 13/2018, de 28 de setembre, va fixar la compensació de la pèrdua de títols de vehicles de transport amb conductor (VTC) amb un règim transitori de 4 anys, prorrogables per un màxim de dos anys més prèvia sol·licitud de l'afectat, que tenia caràcter indemnitzatori, segons predicava la norma.

Així doncs, cal ressaltar que la tècnica indemnitzatòria emprada és plenament admissible i conforme a dret.

Per tant, estem davant d'un supòsit, en el seu cas, subsumible en el règim establert al paràgraf primer de l'apartat tercer de l'article 32 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic del sector públic.

8. Un cop fixat el marc normatiu que enquadra la reclamació que ens ocupa, cal comprovar si es compleixen els requisits establerts de manera general als efectes de reconèixer, o no, la responsabilitat patrimonial de l'Administració Pública reclamada.

9. Temporalitat de la reclamació

El Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic va ser publicat en el DOGC núm. 9036, de 8 de novembre de 2023, i la seva validació, mitjançant la Resolució 897/XIV del Parlament de Catalunya del 20 de desembre de 2023, va ser publicada en el DOGC núm. 9066 de 22 de desembre de 2023.

Atès que l'escrit de formulació es va presentar en data 30 d'abril de 2024, la reclamació de responsabilitat patrimonial que ens ocupa s'ha interposat dintre del termini d'un any establert a l'article 67.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre.

10. Legitimació activa

D'acord amb l'informe emès en data 12 de setembre de 2024 per la Subdirecció General d'Ordenació Turística de la Direcció General de Turisme, ha quedat acreditat que la mercantil A.P, SL, és titular dels habitatges d'ús turístic degudament habilitats següents:

HUTB-003199. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx 080xx-Barcelona
HUTB-003200. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona
HUTB-003201. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx 080xx-Barcelona
HUTB-003202. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona
HUTB-003203. Carrer de la Diputació, xxx, xx xx. 080xx-Barcelona

Aquestes circumstàncies fan que la mercantil A.P, SL, estigui subjecte al règim que estableix la norma que, suposadament, li causa el perjudici invocat, la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, i que, en conseqüència, se l'hagi de considerar legitimada per interposar la reclamació de responsabilitat patrimonial que ens ocupa.

11. Legitimació passiva

Atès que el dany al·legat deriva directament d'una norma aprovada pel Govern de la Generalitat, s'ha de reconèixer la legitimació passiva de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

12. Relació de causalitat, efectivitat i antijuridicitat del dany

En relació amb aquestes qüestions cal posar de manifest que, arran de l'apartat tercer de la DT2 del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, quan disposa que el règim transitori previst en els apartats anteriors té, per a tots els afectats, el caràcter d'indemnització per tots els conceptes relacionats amb les modificacions introduïdes per aquest Decret llei en relació amb el nou règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic, es pot afirmar que el règim contingut als apartats 1, 2 i 4 de la disposició transitòria esmentada adquireix una naturalesa dual:

- D'una banda, règim transitori pròpiament dit, regulador de les situacions jurídiques ja creades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la norma.

- De l'altra, i de manera preventiva, directa i general, règim indemnitzatori dels danys que, en el seu cas, pugui generar el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre.

Per tant, per aplicació de la disposició esmentada, cal entendre que als titulars d'habitatges d'ús turístic degudament habilitats amb caràcter previ a l'entrada en vigor del Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, i situats en determinats municipis de Catalunya, no se'ls ocasiona cap

perjudici, ja que podran seguir desenvolupant aquesta activitat durant un temps i, a més a més, en relació amb aquells titulars que pateixin algun dany derivat de les modificacions introduïdes pel nou model jurídic, aquest perllongament actua com a indemnització directa i global d'aquests.

Així doncs, en el concret cas que ens ocupa, al reclamant li resulta d'aplicació la previsió transitòria referida pel sol fet de ser titular d'habitatges d'ús turístic degudament habilitats i situats en determinats municipis de Catalunya però, per tal que aquest règim adquireixi, a més a més, la condició d'indemnització, cal que hagi sofert danys efectius i antijurídics derivats de les modificacions introduïdes pel nou model jurídic d'habitatges d'ús turístic.

No es considera que la mercantil A.P, SL, quedi perjudicada pel Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, ni per la seva DT2. Això és així pels motius següents:

La mercantil A.P, SL, pot seguir exercint la mateixa activitat durant un termini d'entre cinc i deu anys.

Durant aquests terminis, i mentre el planejament urbanístic del municipi de Barcelona (que és on té ubicats els habitatges) no declari expressament la compatibilitat de l'habitatge d'ús turístic amb l'habitatge destinat a domicili habitual, no es podran incorporar nous habitatges al mercat d'habitatge d'ús turístic, de manera que, fins aleshores, la competència quedarà limitada a l'actualment existent. Aquesta circumstància podria, fins i tot, fer incrementar el valor patrimonial dels seus títols habilitants.

D'altra banda, ni el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, ni, encara menys, la seva disposició transitòria segona, li impedeixen obtenir llicències urbanístiques d'habitatge d'ús turístic per tal de poder seguir desenvolupant l'activitat amb subjecció al nou règim jurídic.

13. Però, en tot cas, el que s'exposa en l'apartat anterior s'ha d'entendre sense perjudici del fet incontestable que, fins i tot en el cas que la mercantil A.P, SL, pateixi un perjudici efectiu i antijurídic derivat de la nova regulació dels habitatges d'ús turístic, el règim transitori legalment previst i que li permet seguir desenvolupant l'activitat es considera una indemnització d'aquests, sense necessitat de reclamar ni d'obtenir cap altre títol i sense que, per la via d'una reclamació administrativa de responsabilitat patrimonial, es pugui alterar la previsió continguda en el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre.

14. En íntima relació amb el que s'ha exposat, valorant l'aspecte indemnitzatori del dret transitori, i pel que fa a la quantificació de la indemnització, cal dir que, fins i tot més enllà del que determina el paràgraf primer de l'apartat tercer de l'article 32 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, per tal d'admetre la responsabilitat patrimonial per actes de l'Estat legislador, el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, no només estableix els termes en què els afectats han de

ser indemnitzats, sinó que concreta la naturalesa i l'abast d'aquesta indemnització: el desenvolupament de l'activitat durant cinc anys o, en determinats casos, durant cinc anys més.

El legislador, en aquest cas, no ha previst altres possibilitats indemnitzatòries, per la qual cosa no és procedent qüestionar ni analitzar la valoració o la satisfacció d'uns danys feta de manera diferent de la que s'estableix normativament.

Per tant, la demanda pecuniària de la mercantil A.P, SL, no pot ser atesa, ja que pretén una compensació de naturalesa diferent a la que es preveu normativament.

D'altra banda, i per al supòsit, com és el que ens ocupa, de desacord en la quantia/naturalesa de la indemnització, cal ressaltar que la Sentència 1404/2020, de 27 d'octubre, de la Sala Contenciosa Administrativa, Secció Cinquena, del Tribunal Suprem, manifesta el següent en relació amb la configuració de la responsabilitat patrimonial prevista en el primer paràgraf de l'apartat tercer de l'article 32 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre:

«[...] difícilmente cabría integrarlo en esta categoría de responsabilidad [la responsabilitat patrimonial del poder legislatiu] dado que, si es la propia norma la que lo reconoce, no existiría antijuridicidad del daño, sino la misma previsión de la propia norma. Es la misma norma la que genera un perjuicio en sus previsiones y dispone que deben ser compensados quienes se vieran afectados por ella, no se necesita ningún nuevo título para la indemnidad de los perjudicados; la única cuestión sería, en su caso, la cuantía de la indemnización que, en puridad de principio, es un tema al margen o, si se quiere, no exclusivo de la responsabilidad patrimonial de los poderes públicos» (fonament de dret quart).

D'acord amb la proposta de l'instructor de l'expedient, l'informe de l'Assessoria Jurídica del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora

A proposta de la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, el Govern

Acorda:

—1 Desestimar la reclamació de responsabilitat patrimonial de l'Administració de la Generalitat de Catalunya presentada per la mercantil A.P, SL, pels efectes ocasionats pel Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic.

—2 Notificar aquest Acord a les persones interessades.

Contra aquest Acord, que exhaureix la via administrativa d'acord amb el que estableix l'article 75.1.a) de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les

administracions públiques de Catalunya, es pot interposar recurs potestatiu de reposició davant el mateix òrgan que l'ha dictat en el termini d'un mes, a comptar des de l'endemà de la notificació, d'acord amb el que disposen els articles 77 de l'esmentada Llei 26/2010 i 123 i 124 de la Llei 39/2015, de procediment administratiu comú de les administracions públiques; o bé, un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el termini de dos mesos, a comptar des de l'endemà de la notificació, d'acord amb el que disposen els articles 10.1.a) i 14.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici que es pugui fer ús de qualsevol altre recurs que es consideri oportú.